

β) Φρέαρ ἢ πηγή ὑφαλμύρου ὕδατος Ἀντίπαζ. Ἡπ. (Πάργ.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Κέρκ. Λέρ. Λευκ. Παζ. Στερελλ. (Ἀστακ.): Ἔχουν μιὰ γλύφα ἐκεῖ 'ς τὴν ἐκκλησία κοντά, εἶναι ἀνά-γλυφο τὸ νερὸ Τρίκερ. Λέ λειών' τὸ σαπούν' 'ς τὸ νερὸ τ'ς βλύχας Λευκ. || Παροιμ. φρ.

Παρά βοῦρκο κάλλια γλύφα

(ἐκ δύο κακῶν τὸ μὴ χειρόν βέλτιστον) Ἀστακ. Συνών. γ λ υ φ ά δ α 1β. 2) Ἡ ὑφάλμυρος γεῦσις Κάλυμν. Μέγαρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ φ ά δ α 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλύφα Ἀντίπαζ. Εὐβ. (Λίμν.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Παζ. Πελοπν. (Λεχαίν.) Στερελλ. Ἀστακ. Λεξ. Βλαστ. 379 Βλύχα Ἀττικ. Ἡπ. Μέγαρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀντίκυρ. Μαλεσ.) Βλύχες Ἰθάκ. Κεφαλλ.

γλυφάδα ἡ, σύνθηθ. βλυχάδα Αἰγίν. Ἀμοργ. Ἀνάφ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Νεάπ. Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Γέρμ.) Σῦρ. κ.ά. βλυχά Κάλυμν. Κάρπ. Χάλκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά δ α (Ι). Ὁ τύπ. γ λ υ φ ά ἐκ τοῦ διαμέσου γ λ υ φ ά δ α ἐκπεσόντος τοῦ δ μεταξὺ φωνηέντων. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γ λ ύ φ α 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Ἀμα πηῆς βλυχάδα, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ καθάρσιου Κρήτ. (Σητ.) Ἐπὶ 'ε κ' ἦπιε βλυχάδα γιὰ νὰ καθάρσιον αὐτόθ. Συνών. γ λ ύ φ α 1, γ λ ύ φ α κ α ς, γ λ υ φ ο ν έ ρ ι. β) Γ λ ύ φ α 1β, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ. Ἀνεκούθωσε τὰ φιστάνια σου, νὰ πλύνῃς τσ' ἀνάπλες 'ς τὴ βλυχάδα (ἀνάπλες = κουβέρτες) Κρήτ. (Νεάπ.) || Ἄσμ.

Ἐπὶ ῥα κάτω μιὰ φορὰ καὶ πῆγα 'ς τὴ βλυχάδα καὶ βοῆκα 'κειὰ δὴ καλογρεῖς ποὺ κάνανε βουγάδα αὐτόθ. Συνών. γ λ ύ φ α 1β. 2) Γ λ ύ φ α 2, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Ἐχει γλυφάδα τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ πολλαχ. Τὸ νερὸ ἔχει βλυχάδα Ἀνάφ. Συνών. γ λ ύ φ α 2, γ λ υ φ ί λ α, γ λ υ φ ο ύ ρ α, γ λ υ φ ό τ η.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλυφάδα Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ἀντικύθ. Ἀντίπαζ. Εὐβ. (Στρόπον.) Ἴος Καρ. (Γέροντ.) Κέρκ. (Σιν.) Κέως Κουφονήσ. Κύθν. Μῆλ. Μύκον. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Παζ. Πάρ. Πελοπν. (Κυνουρ. Μεσσην. Πυλ.) Σκύρ. Σῦρ. Τῆν. (Πύργ.) Χίος (Βροντ.) Γλυχάδα Σῦρ. Βλυχάδα Αἰγίν. Ἀμοργ. Ἀντικύθ. Ἀσταπ. Εὐβ. (Τσέργ.) Θεσσ. Θήρ. Ἰθάκ. Κάρπ. Κάσ. Κέως Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἀνατολ. κ.ά.) Κύθηρ. Κυκλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Νεάπ.) Σίκιν. Σίφν. Σκύρ. Στερελλ. (Μαλεσ.) Σῦρ. Τῆλ. Φοῦρν. Χίος (Καρδάμ.) Βλυχάδες Ἀσταπ. Τῆλ. Βλυχάα Κάλυμν. Κάρπ. Βλυχά Χάλκ. Βουλιχάδα Κεφαλλ.

γλυφάδι τό, Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ύ φ ω.

Λιθοξοικὸν ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἢ χαλύβδινον.

γλυφαδόχορτο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ υ φ ά δ α καὶ χ ό ρ τ ο.

Χόρτον φυόμενον εἰς παράλιον μέρος πλησίον ὑφαλμύρου πηγῆς.

γλυφαίνω σύνθηθ. γλυφαίνον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βλυχαίνω Κρήτ. (Σητ.) γλυφαίνουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ό ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀμτβ., ἐπὶ ὕδατος, εἶμαι ἢ καθίσταμαι γ λ υ φ ό ς, ὑφάλμυρος ἐνθ' ἄν.: Τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ γλυφαίνει ἢ γλύ-

φανε κοιν. Ἐβλύχανε τὸ νερὸ τῇ βρύσης Κρήτ. (Σητ.) β) Μετβ., καθιστῶ τι γ λ υ φ ό ς, ὑφάλμυρον Λεξ. Μπριγκ. Συνών. γ λ υ φ ί ζ ω II.

γλύφακας ό, Σῦρ. (Ἑρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α κ α ς.

Γ λ υ φ ό ς 1, τὸ ὅπ. βλ.: Τὸ νερὸ εἶναι γλύφακας. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ φ ά δ α 1.

γλυφάνθρωπος ό, ἐνιαχ. βλυχάνθρωπος Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. ἄ ν θ ρ ω π ο ς.

Ἀνθρωπος ἀηδής, ἄχαρις. Συνών. ἄ β ρ ω τ ο ς 3, ἄ γ α ρ - b ο ς 2, ἀνάλατος Α1β, ἄ ν α λ ο ς 2, ἀ ν ο σ τ ἄ ν θ ρ ω - π ο ς ἀ ν ο σ τ ὀ π λ α σ τ ο ς, ἄ ν ο σ τ ο ς 1β, ἀ ν ο σ τ ο - φ τ ε ι α γ μ έ ν ο ς, ἀ π α ν έ β α σ τ ο ς 2, ἀ π α ν έ β α τ ο ς, ἀ ρ ρ ί ν ι α σ τ ο ς 2, γ λ υ κ α ν ἄ λ α τ ο ς, κ ρ υ ἄ ν θ ρ ω - π α ς, κ ρ υ ό ς, σ α χ λ ό ς.

γλυφανίζω Χίος (Μυρμήγκ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ύ φ α ν ο.

1) Ἐπεξεργάζομαι τι διὰ τοῦ γλυφάνου Λεξ. Δημητρ.

2) Πελεκῶ Χίος (Μυρμήγκ.): Γλυφανίζω τὴν πέτρα.

γλυφανιστὸς ἐπιθ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ φ α ν ί ζ ω.

Λαξευμένοι: Γλυφανιστὲς πέτρες. Συνών. π ε λ ε κ η - τ ό ς, σ κ α λ ι σ τ ό ς.

γλύφανον τό, λόγ. ἐνιαχ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλύφανο Χίος (Μυρμήγκ.) — Λεξ. Βλαστ. 317.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ λ ύ φ α ν ο ς.

Ἐργαλεῖον γλυφῆς καὶ λαξεύσεως, σμίλη ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ φ ί δ α, γ λ υ φ ί δ ι, γ λ ύ φ τ η ς, π ε τ ρ ο κ ό π ο ς, π ί κ ο ς, σ κ α ρ π έ λ ο, σ μ ί λ η.

γλυφάρι τό, Αἰγίν. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μέγαρ. — Α. Μαναρ., Ὀδηγ. μηχαν., 13 καὶ 14 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ύ φ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ι (Ι)

1) Λίθος πελεκημένος κατ' ὀρθὴν γωνίαν, χρήσιμος ὡς ἀκρογωνιαίος εἰς τὴν τοιχοδομίαν Αἰγίν. Ἡπ. (Κόνιτσ.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄ γ κ ω ν ἄ ρ ι 2. β) Γωνιόλιθος παραθύρου Μέγαρ. γ) Συνεκδ., ἡ γωνία τοῦ παραθύρου Μέγαρ. 2) Ρεῖθρον Α. Μαναρ., ἐνθ' ἄν. 3) Ψηφίς ποταμοῦ Μέγαρ.

γλυφάτσα ἡ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά τ σ α.

Τὸ γλυφόν, ἐπομένως τὸ ἀηδὲς τὴν γεῦσιν.

γλυφερός ἐπιθ. βλυχερός Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ό ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ β λ υ χ ό ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ρ ό ς.

Ὁ ὑφάλμυρος. Συνών. γ λ υ φ ό ς 1.

γλυφή ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Ἑλληνιστικ. οὐσ. γλυφή.

Ἡ ἐγκοπὴ: Πλάκα γεμάτη γλυφές.

